

Με τον επαναστατικό μαρξισμό για την κομμουνιστική στρατηγική στην παρούσα κρίση και το μέλλον της ανατροπής

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Editorial

Εύλογα θα αναρωτηθεί κάποιος προς τι η έκδοση ενός νέου θεωρητικού περιодικού της κομμουνιστικής Αριστεράς σε μια συγκυρία στην οποία μεγαλώνει η απόσταση ανάμεσα στη σαρωτική, στρατηγικού χαρακτήρα, επίθεση του κεφαλαίου (σε όλα τα επίπεδα: κοινωνικό, πολιτικό, θεωρητικό) και στις ανεπαρκείς αντιστάσεις ενός εργατικού κινήματος που υποχωρεί· σε μια εποχή στην οποία ηγεμονεύουν οι πυλώνες και οι νόμοι του καπιταλισμού, ενώ δεν κάνει αισθητή την παρουσία της μια ανατρεπτική εναλλακτική λύση με στοιχειωδώς μαζικούς όρους. Η θεωρητική σφαίρα κατακλύζεται από την αστική φιλοσοφική σκέψη, με κυρίαρχα ρεύματα το θετικισμό και το μεταμοντερνισμό. Στην πολιτική πρακτική έχει εμπедωθεί η νεοφιλελεύθερη διαχείριση, ανακυκλούμενη με διάφορες προσμείξεις και σε διάφορες εκδοχές, όπως στα καθ' ημάς ο «κεντροδεξιός νεοφιλελευθερισμός» της ΝΔ και ο «σοσιαφιλελευθερισμός» του ΣΥΡΙΖΑ.

Στην κοινωνία έχει εξαπολυθεί μια οργανωτική επιχείρηση λοβοτομής της σκέψης, ώστε να εξοβελιστεί η έννοια της εναλλακτικής προς τον καπιταλισμό κομμουνιστικής κοινωνίας ως ουτοπική και φύσει ολοκληρωτική. Κυριαρχεί ένα σύγχρονο ρεύμα κυνισμού και πραγματισμού, που τείνει να αντικαθιστά την επίπονη αναζήτηση της αλήθειας με την εκάστοτε συγκυριακή «χρησιμότητα» ιδεών και –συνηθέστερα– πρακτικών. Ωστόσο, αν μια πιο δεισδυτική ματιά υπερβεί το φαίνεσθαι και αποκρυπτογραφήσει την ουσία της σύγχρονης καπιταλιστικής «αυτοκρατορίας», θα διαπιστώσει τόσο την ένταση των κρισιακών φαινομένων του σύγχρονου καπιταλισμού όσο και τον βαθύτατα αντιδραστικό χαρακτήρα της αστικής γραμμής υπέρβασής τους. Και οι δύο πλευρές ωστόσο – κρίση και δρόμος υπέρβασής της από αστική σκοπιά – οδηγούν σε τερατογενέσεις, οι οποίες επικυρώνουν την ιστορική παρακμή και την αναγκαιότητα ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος.

Αψευδείς μάρτυρες, η αδυναμία να ξεπεραστεί η μεγάλη δομική καπιταλιστική κρίση, η εντεινόμενη κοινωνική εξαθλίωση, η απειλητική γιγάντωση της απόσπασης απόλυτης υπεραξίας (σε αζεδιάλυτο συνδυασμό με την επίσης πρωτοφανή απόσπαση σχετικής), η πρωτοφανής διόγκωση του εφεδρικού στρατού εργασίας, αλλά και της ημερησίας, οι εκτεταμένες και διαρκείς πολεμικές συρράξεις υπό τη δαμόκλειο σπάθη πυρηνικής εμπλοκής, η τρομακτική υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα, η περιβαλλοντική καταστροφή, η οποία οδεύει προς μη αντιστρεπτές συνθήκες, η τυπική υπαγωγή της πολιτικής διαδικασίας σε διαρκές κράτος «έκτακτης ανάγκης», η δικτατορία της οικονομίας επί της πολιτικής, και κυρίως της πολιτικής εξουσίας επί των πολιτών-εργαζομένων, η βιοπολιτική αποξένωση της σκέψης και του συναισθήματος από τη δυνατότητα μιας κοινωνίας πέρα και ενάντια στον καπιταλισμό, η «μοναδική σκέψη» και ο «μοναδικός πολιτισμός» του κυρίαρχου συστήματος «ενημέρωσης», «επικοινωνίας», «ψυχαγωγίας».

Ωστόσο το νέο στοιχείο της εποχής μας δεν καθορίζεται από τις παραπάνω γκρίζες εικόνες, αλλά από τις νέες τάσεις σε αντίστροφη κατεύθυνση, που

αναδεικνύουν τις δυνατότητες αμφισβήτησής τους και αποκαθίλωσης του «μονοθεϊσμού» της αγοράς.

Πράγματι, ο σύγχρονος καπιταλισμός, παρά το ότι διακηρύσσει την παντοδυναμία του και την απουσία αξιόμαχου αντίπαλου δέους, κλονίζεται όχι μόνο μόνο από τις εγγενείς, ανυπέρβλητες (και παροδικά μόνο αντιρροπούμενες) αντιθέσεις, αλλά και από την πάλη των τάξεων, που, παρά την ανάσχεσή της, έχει και παρούσα και μέλλουσα δυναμική.

Η φωτιά σιγοκαίει. Όσοι επιχειρούν να νοσηματοδοτήσουν το τέλος της ιστορίας ή να καταργήσουν την πάλη των τάξεων με την ανοιχτή βία και τον εκμαυλισμό, ή τον απόλυτο καταναγκασμό της επιβίωσης, διαψεύδονται οικτρά.

Η ταξική πάλη εκπνέει αναπόφευκτα απ' το άσβεστο πυρ των καπιταλιστικών αντιθέσεων και πάνω απ' όλα από την αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στον ιδιωτικό χαρακτήρα της ιδιοποίησής της. Οι ίδιες οι αντιθέσεις των καπιταλιστικών σχέσεων και οι καθοριζόμενες, σε τελευταία ανάλυση, απ' αυτές αντιδράσεις του υποκειμενικού παράγοντα συνδουλίζουν αυτή την πάλη, που ποτέ δεν σβήνει. Το εργατικό κίνημα, παρά την άμβλυνση ή/και την υποχώρηση της επαναστατικής τάσης σε αυτό, ειδικά μετά την ιστορική καμπή του 1989, δεν έχει καταθέσει τα όπλα.

Μετά το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης του 2008 σημειώθηκαν κινηματικές εκρήξεις και πολιτικές αναταράξεις όχι μόνο στην «περιφέρεια», αλλά και στις καπιταλιστικές μητροπόλεις. Είναι αλήθεια ότι αυτές, παρά τη μαζικότητα και το ριζοσπαστισμό τους, δεν τελεσφόρησαν, καθώς δεν ηγεμόνευσε μια αντισυστημική κατεύθυνση αντικαπιταλιστικής ανατροπής: η αυθόρμητη διάθεση αγώνα δεν κατόρθωσε να υπερβεί (αν και όταν το επιδίωξε) το συστημικό πλαίσιο, όπως καταδεικνύει η καθήλωση του κινήματος στα όρια της διαχείρισης από τον ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα ή τους Podemos στην Ισπανία. Από την άλλη, οι ελπίδες

που γέννησε η Αραβική Άνοιξη δοκιμάζονται από τις ανοιχτές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, όσο και από τη δράση παραδοσιακών (Αδελφοί Μουσουλμάνοι) ή/και νεότευκτων υπεραντιδραστικών φασιστικών δυνάμεων (ISIS).

Στις συνθήκες μεγάλης όξυνσης της ταξικής πάλης καταγράφηκε με δραματικό τρόπο η απουσία μιας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής, ενός διεθνούς ανατρεπτικού κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας, που θα μπορεί να παίξει το ρόλο του ανατρεπτικού πυροκροτητή και επαναστατικού GPS, πέρα από το ρεφορμισμό και την αναπαλαίωση των πτηνένων στρατηγικών και τακτικών του 20ού αιώνα.

Οι κινηματικές εκρήξεις, διεκδικητικές ή και εξεγερτικές, με μια διαλεκτική πλημμυρίδας και άμπωτης, αμβλύνονται αλλά και αναζωογονούνται. Διάσπαρτες είναι και οι εναλλακτικές πολιτικές εστίες με τη χαρακτηριστική πανσπερμία τους και την απουσία συντονισμού και ενοποίησης: αντικαπιταλιστικές, αντιιμπεριαλιστικές, παραδοσιακά κομμουνιστικές, σοσιαλρεφορμιστικές, οικολογικές, ελευθεριακές κ.ά.

Στο επίπεδο της κοινωνικής πάλης, ένα μικρό αλλά ορατό πλέον ρεύμα της ανατρεπτικής πράξης και αναζήτησης έχει κάνει, από την αυγή του νέου αιώνα, την εμφάνισή του. Το καινούργιο στοιχείο σε αυτό δεν είναι η ηγεμόνευσή του από την αστική πολιτική (προϋπάρχουσα εξάλλου), αλλά η τάση του, όχι χωρίς παλινωδίες, να την υπερβεί. Το αντιφατικό αυτό ρεύμα ανατρεπτικής πράξης και πολιτικής αναζήτησης δεν αποδεικνύεται ικανό να νικήσει με τους σημερινούς όρους και τη σημερινή διάταξη του συσχετισμού. Κάνει ωστόσο ορατή τη δυναμική του στην πολιτική διαπάλη προκαλώντας διαρκή κρίση του πολιτικού συστήματος και των αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων, καθώς και στο πεδίο των ταξικών αναμετρήσεων για «το ψωμί και τη δημοκρατία», όπου καθυστερεί την αστική πολιτική και παροξύνει τις αντιθέσεις ωριμάζοντάς τες σε ανώτερο επίπεδο.

Στο πεδίο της ιδεολογικής ταξικής

πάλης η ηγεμονία της αστικής ιδεολογίας έχει υποστεί πλήγματα, λόγω της διάψευσης της νεοφιλελεύθερης αφήγησης για αδιάλειπτη ανάπτυξη και αυτορρύθμιση του καπιταλισμού, συρρίκνωση του κράτους και της γραφειοκρατίας, παν-κοινωνική ευημερία, ελευθερία και δημιουργικότητα. Ωστόσο, με την κρατική ισχύ, την ενίσχυση των ιδεολογικών μηχανισμών του κράτους, την επέκταση του κεφαλαίου στο χώρο της πνευματικής παραγωγής και τον πειθαναγκασμό της επιβίωσης συμπίεζει τις εναλλακτικές ιδεολογικές τάσεις, κυρίως τις μαρξιστικές αλλά και τις μαρξίζουσες, εξοστρακίζοντας και απαξιώνοντάς τες από τα τηλεοπτικά μέσα, την εκπαίδευση, τους δημόσιους θεσμούς, τον Τύπο, την εκδοτική δραστηριότητα. Παρά ταύτα, η μαρξιστική και γενικότερα η αντισυστημική ιδεολογία εξασφαλίζει αρκετά εκτεταμένη και αισθητή ιδεολογική παρέμβαση με ίδια κυρίως μέσα: εφημερίδες, ηλεκτρονικά μέσα, περιοδικά, εκδόσεις, εκδηλώσεις, πολιτιστικούς χώρους, εργατικές λέσχες κ.ά.

Στο πεδίο της μαρξιστικής ιδεολογικής αντιπαράθεσης με την αστική ιδεολογία και της γονιμοποίησης με τη μαχόμενη εργατική τάξη έρχεται να συμβάλει το περιοδικό θεωρίας *Τετράδια Μαρξισμού για την κομμουνιστική απελευθέρωση*, με την αυτονόητη για τη μαρξιστική διαλεκτική αλληλόδραση θεωρίας και πράξης σύμφωνα με το λεχθέν του Καρλ Μαρξ στις θέσεις για τον Φόιερμπαχ: «Οι φιλόσοφοι έχουν απλώς *ερμηνεύσει* τον κόσμο με διάφορους τρόπους· το ζήτημα είναι να τον *αλλάξουμε*».

Η θεματολογία των *Τετραδίων Μαρξισμού* θα επεκτείνεται σε ευρύ φάσμα πεδίων (φιλοσοφία, πολιτική θεωρία, πολιτική οικονομία, ιστορία, τέχνη – πολιτισμός, κοινωνιολογία – ανθρωπολογία – ψυχολογία, περιβάλλον, γεωγραφία – θέματα χώρου, κοινωνικές διακρίσεις – φύλο – ρατσισμός, θετικές επιστήμες – τεχνολογία) με θεωρητικό και μεθοδολογικό εργαλείο το μαρξισμό και κατεύθυνση να εμβαθύνει το

επαναστατικό του κεκτημένο, να το απαλλάξει από κάθε είδους σκουριά του παρελθόντος, αλλά και να το αναπτύξει δημιουργικά και να συνομιλήσει με τις ποικίλες μαρξιστικές σχολές στο φόντο της σύγχρονης πραγματικότητας. Θεματική συνισταμένη του περιοδικού θα είναι η διερεύνηση της αναγκαιότητας του κομμουνισμού ως εναλλακτικής του καπιταλισμού, των όρων μετάβασης σ' αυτόν με τα «όπλα» του κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος που είναι αναγκαία στην εποχή μας.

Αντιλαμβανόμαστε τον κομμουνισμό όχι ως διανοητική και ηθική ιδέα, αλλά ως κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, τείνοντας προς την καθολική κοινωνική χειραφέτηση της εργασίας και την απελευθέρωση από κάθε είδους καταπίεση. Στη δράση αυτή, το κεκτημένο της μαρξιστικής θεωρίας, με ποικίλες ασφαλώς αναγνώσεις, αποτελεί σημαντική αφετηρία και πολύτιμο όπλο.

Η κοινωνία της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν ανάγεται στο μακρινό και απροσδιόριστο μέλλον ως απόληξη μιας γραμμικής διαδικασίας. Συνδέεται με το καπιταλιστικό παρόν και την επαναστατική ανατροπή του ως πρώτη και αναγκαία πράξη της κομμουνιστικής κοινωνίας, σε αντιδιαστολή με ρεύματα που αναφέρονται μεν στον κομμουνισμό αλλά μέσω μιας (αδύνατης) ρεφορμιστικής γραμμικής διαδικασίας. Η συνάρτηση του κομμουνισμού με την αντικαπιταλιστική πάλη, τους δρόμους και το πρόγραμμα προσέγγισης της επανάστασης, αλλά και με την αντιφατικότητα της μεταβατικής περιόδου μετά την επανάσταση («μακρόχρονα κοιλοπονήματα» τη χαρακτηρίζει ο Μαρξ) απαιτεί επικέντρωση της μελέτης στον καπιταλισμό ως ολότητα, στη δομή του και στην εξέλιξη της βασικής αντίθεσής του, αλλά και των επιμέρους αντιθέσεων του. Προνομιακό πεδίο μελέτης, στη βάση και της ήδη συσσωρευμένης ιστορικής εμπειρίας, αποτελεί η μεταβατική περίοδος με τις αντιθέσεις της, η οποία ακολουθεί την επαναστατική κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Ταυτόχρονα, η εκ νέου προβολή στο σήμερα της αναγκαιότητας αλλά και της δυνατότητας να οικοδομηθεί μια άλλη κοινωνία, σύγχρονα κομμουνιστική, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, μπορεί να λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά προς το όλο εγχείρημα, καθώς, αν δεν φανταστούμε μian άλλη πραγματικότητα, αποκλείεται να την προσεγγίσουμε.

Η μελέτη των αντιθέσεων του καπιταλισμού αποτελεί βασικό όρο για τη θετική έκβαση της πάλης εναντίον του, για την είσοδο στη μεταβατική περίοδο και εξουσία, καθώς και στον κομμουνισμό. Η μελέτη του σύγχρονου καπιταλισμού ως ολότητας δεν αντιπαράθεται, αλλά προϋποθέτει την εμπειριστικότερη μελέτη των διαρθρωτικών φάσεων του καπιταλισμού και της συνάρθρωσής τους με τον καπιταλισμό-ολότητα.

Το αφιέρωμα του πρώτου τεύχους της έκδοσής μας, «Επικαιρότητα του μαρξισμού και κομμουνιστική προοπτική στον 21ο αιώνα», επιχειρεί να ανοίξει τη συζήτηση γύρω από την κεντρική θεματική στόχευσή μας.

Ταυτόχρονα, μια σειρά άλλων κειμένων, παρεμβάσεων και σχολίων αναφέρονται σε κρίσιμες θεματικές κατηγορίες, όπως αυτές της οικονομίας, της τέχνης, της παιδείας, της εργασίας και του εργατικού κινήματος.

Η προσπάθειά μας ασφαλώς δεν είναι αποσπασμένη από το ευρύτερο περιβάλλον των σοβαρότατων κοινωνικών, οικονομικών διεργασιών και πολιτικών εξελίξεων, εντός των οποίων άλλωστε γεννιούνται τόσο οι κίνδυνοι μιας ανείπωτης ιστορικής οπισθοδρόμησης όσο και οι δυνατότητες για μια επανεξόρμηση των ιδεών της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Το βασικό πεδίο των εξελίξεων ορίζεται από την επιμονή της ύφεσης ή/και κρίσης σε παγκόσμιο επίπεδο, και ειδικά στα ανεπτυγμένα φύτρα του φονικού καπιταλισμού της εποχής μας, αλλά και από τις αλληπάλληλες –μα χωρίς σταθερά αποτελέσματα– αστικές αναδιαρθρώσεις για την υπέρβασή της. Ολοένα και περισσότερο, όχι μόνο οι μαρξιστές και οι κομμουνιστές, μα και τα εκατομμύρια κοινωνικά θύματα της καπιτα-

COMMUNISM

YOU MAY SAY I'M A DREAMER BUT I'M NOT THE ONLY ONE
I HOPE SOMEDAY YOU'LL JOIN US AND THE WORLD WILL BE AS ONE

λιστικής κρίσης και της αντιδραστικής απάντησης σε αυτήν προσεγγίζουν τη βαριά αλήθεια της αδυνατότητας ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου» και μιας ηπιότερης πολιτικής διαχείρισης. Αυτό ακριβώς αποτελεί το πυρακτωμένο έδαφος της πολιτικής κρίσης διαρκείας, που οδηγεί όλα τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα παλιάς ή νέας κοπής σε κρίση και πολιτική απονομιμοποίηση. Αυτή η δυναμική είναι που εκδηλώνεται ιδιόμορφα και με μεγάλους κινδύνους στρατηγικής ενσωμάτωσης σε φαινόμενα αλά Μπέρνι Σάντερς και Τζέρεμι Κόρμπιν, που τελικά αδυνατούν να εκφράσουν απελευθερωτικά τις δυνατότητες και τις ανάγκες της ανήσυχης εργατικής τάξης απέναντι στις ναυαρχίδες του σύγχρονου καπιταλισμού.

Στο πλαίσιο αυτό η σύνδεση μιας επαναστατικής στρατηγικής με μια αποτελεσματική επαναστατική τακτική που θα την υπηρετεί, με ηγεμονία της πρώτης έναντι της δεύτερης, ορίζεται από νέες δυνατότητες κατανόησης της αναγκαιότητάς της, αλλά και από τις δυσκολίες αναμέτρησης με τις κοινωνικοταξικές, πολιτικές και ιδεολογικές προϋποθέσεις για την προσέγγισή της. Αντικειμενικά, ενισχύεται ως κυρίαρχη τάση η σοσιαλιστική-κομμουνιστική απάντηση στην κρίση. Απαιτείται ενδε-

λεχής τεκμηρίωση και σύνδεση της εξόδου από την κρίση με μια στρατηγική κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Είναι αναγκαία η περαιτέρω αποσαφήνιση μιας τέτοιας στρατηγικής, με καθορισμό του ρόλου των υποκειμένων της (κίνημα, μέτωπο, κόμμα) και της μεταξύ τους σχέσης.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, η κοινωνική ζωή, η ταξική και πολιτική διαπάλη στην Ελλάδα χαρακτηρίζονται κάθε άλλο παρά από πολιτική σταθερότητα, καθώς επηρεάζονται καθοριστικά από τους τριγμούς στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ). Αν πριν από λίγα χρόνια το επίκεντρο της συζήτησης για τα προβλήματα της ΕΕ αποτελούσε η οικονομική κρίση και η λειτουργία της Ευρωζώνης, σήμερα –παραμένοντας αυτό το ερώτημα εντελώς ανοικτό– αναδύεται από παντού και το ευρύτερο ζήτημα της πολιτικής και θεσμικής κρίσης της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Η διαφανόμενη διέξοδος σε αυτή την κρίση από μεριάς του ευρωπαϊκού κεφαλαίου μέσω της «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» συνιστά δρόμο ακόμη πιο αντιδραστικής αναδόμησης. Η θεσμοποίηση της εξουσίας των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών, μέσω αντεργατικών και αντιδημοκρατικών τομών βάθους, θα έχει διπλές και τριπλές καταστροφι-

κές επιπτώσεις σε χώρες και κοινωνίες δεύτερης και τρίτης ταχύτητας, όπως η Ελλάδα. Στις συνθήκες αυτές η στάση απέναντι στο ζήτημα της ρήξης για την έξοδο από την ΕΕ θα αποδειχθεί λυδία λίθος είτε για την αντεπίθεση των μαχόμενων αριστερών και κομμουνιστικών δυνάμεων είτε για την απαξίωσή τους και την παραχώρηση κρίσιμου εδάφους στην Ακροδεξιά, ο κίνδυνος της οποίας είναι ορατός, ειδικά σε συνθήκες χρέωσης της κοινωνικής καταστροφής σε μια δόθεν «αριστερή» κυβέρνηση.

Το στοιχείο της διαχείρισης τύπου ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τόσο της οικονομικής όσο και της προσφυγικής κρίσης, με όρους της ιμπεριαλιστικής ΕΕ θέτει επιτακτικά την ανάγκη της αυτοτέλειας και της θεμελίωσης μιας αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής πολιτικής με κριτήρια τα άμεσα και στρατηγικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειοψηφίας στην Ελλάδα, σε ρήξη με τη στρατηγική του κεφαλαίου και με την πρόσδεση της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και του ΔΝΤ. Τα πεπραγμένα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δείχνουν ότι το πείραμα διαχείρισης της κρίσης εντός της ΕΕ (με τη λεόντειο σχέση αυτής με την

ελληνική αστική τάξη) και της συνέχειας του αστικού κράτους καταρρέει.

Παράλληλα, η προσφυγική κρίση ήρθε να μας υπενθυμίσει ότι οι ιμπεριαλιστικοί ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί και οι πόλεμοι είναι και πάλι στην ημερήσια διάταξη, σκορπώντας το θάνατο, ξεριζώνοντας πληθυσμούς, ληστεύοντας λαούς και χώρες, δολοφονώντας τον πόθο για ειρήνη και δημοκρατία σε όλο τον κόσμο.

Η εποχή μας σήμερα αναζητεί, όπως το ξεραμένο χώμα τη βροχή, ένα κίνημα που θα γράφει στις σημαίες του «ψωμί, ειρήνη, ελευθερία», κόντρα στον κοινωνικό κανιβαλισμό του κεφαλαίου, στην πολεμική στρατηγική και στον ολοκληρωτισμό του, φέρνοντας στο προσκήνιο το διπλό καθήκον του άμεσου πολιτικού αγώνα και μετώπου, αλλά και της στρατηγικής ανασυγκρότησης που χρειάζεται το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα.

Φιλοδοξία μας είναι να συμβάλουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο σε αυτό το δύσκολο, μα και τόσο ωραίο καθήκον, μέσα από την ανάπτυξη της μαρξιστικής θεωρίας και της κομμουνιστικής πράξης και πολιτικής.